

Giáng Sinh Thời Thơ ấu

Giáng Sinh Thời Thơ ấu

Mỗi năm Giáng Sinh vấp trên có khách quê người tôi lại nhớ tới những năm Giáng Sinh thời thơ ấu ở quê nhà. Thời đó nơi dài tới bây giờ ngót nghét cũng đã 55 năm tròn. Đạo đó, gia đình nội ngoại tôi đã là những Phật tử thuần thành, có nhật nào cũng theo ba má tôi đi chùa nên hai anh em tôi được Gia Đình Phật Tử chùa Khố Đoan hoan hô đón nhận vào đoàn Phật Tử Chim Non, rồi dần dà thành Oanh Vũ, Mộng Mộng, Chân Cứng v.v... Đồng phục nam muôn rằn ri, quần áo sơ-mi cụt tay màu lam, quần sọt xanh, nón nỉ lam rộng vành. Đồng phục nữ cũng áo sơ-mi cụt tay, váy đầm xanh có quai. Gọi là Phật tử đi chùa tụng kinh niệm Phật hằng tuần, nhưng cứ đến ngày lễ Giáng Sinh thì anh em tôi lại đi... nhà thờ Tin Lành, cạnh nhà hộ sinh Thôn Bình cắt xéo xéo trước mặt nhà ba má tôi ngó qua. Đi chùa chẳng hiểu Phật là ai, thì đi nhà thờ có biết gì đến Chúa. Số dĩ trẻ con chúng tôi hề nhau trên chùa đi nhà thờ là chờ để được phát cho mỗi đứa một tấm cắt Noel sau giờ cầu nguyện, vậy thôi. Những tấm cắt đó tôi coi con chúng tôi quý lắm. Mùa đông ở Việt Nam làm gì có tuyết rơi trên trời trắng đẹt; làm gì có ba Vua cỡi lạc đà hướng về ngôi sao Phục Sinh Đông chiếu sáng thành Bethlehem; làm gì có Chúa Hài Đồng nằm trong máng lừa; làm gì có những con sóc lông xù, hay những lũ chim hót líu lo trước, cà cưỡng, gõ kiển, hoành oanh líu lo trên những cây thông ngói của sở lắm đêm tuyết rơi; làm gì có những gói quà Noel thật nơ xanh đỏ đẹp; cũng chẳng hề thấy ông già Noel râu trắng bốc, mập ú trên bộ đồ mùa đông đẹp chói, viêng lông trắng vai mang túi quà nhả đêm rồi mầy con tuấn lộc chờ đi phát quà cho trẻ con vân vân. Tất cả những hình ảnh xinh đẹp đó chỉ sống trong những tấm cắt Noel mà suốt thời thơ ấu tôi chẳng hề may mắn được phát cho một tấm, trừ những tấm xỏ mũi là xỏ mũi. Đi nhà thờ Tin Lành, tôi nhớ hoài lần nào cũng như lần này cứ đến phiên mình thì được phát cho cái cắt Noel nhỏ nhỏt và xỏ mũi trong hàng chục tấm xinh xắn, lông lẫy nằm óng ánh trong tay những đứa trẻ người lớn thuần thành. Thiệp Noel mà tôi chê xỏ mũi mỗi năm đó không phải tại tôi xỏ mũi mà là người đại diện ông Mục Sư lúc phát thiệp thấy tôi nhỏ nhít nên thay vì tới phiên tôi được phát cho cái đẹp thì bị đổi lấy cho cái xỏ mũi một cách trơ trợn, hết sức bất công. Rồi rồi nụ cười nhân ái kia chợt tắt ngấm và bàn tay chìa ra tấm thiệp đầy

sắc quyên rũ kia chợt khựng lại, rụt vò rồi nhanh chóng lựa, lựa, lựa, lựa tới lúc hài lòng nhận thấy tằm nào bết nhất thì dành cho thằng con nít mũi dài lòng thông là cái thằng tôi. Lúc đó, cái đầu óc bé nhỏ của tôi chợt nảy ra một ý nghĩ trộm con là ước gì người phát thiệp Giáng Sinh là ông già Noel rộng lượng, thành tâm và vui tính. Tiếng cười hô hô của ông sẽ mang cho đời sống của trẻ em biết bao niềm vui và đẹp trình tuyền.

Bây giờ tôi ở đây, xa cảnh chùa xưa và ngôi nhà thờ nọ hơn nửa vòng trái đất; xa những tấm thiệp Giáng Sinh thời thơ ấu kia ngót năm dài. Và để bù đắp sự thiệt thòi đáng buồn một cách trộm con kiêu mồm, tôi âm thầm lợi dụng đi tới cửa tiệm bách hóa chọn hai tấm thiệp Giáng Sinh mà tôi cho là đẹp nhất, ý nghĩa nhất, mua về. Một cái gửi cho Má tôi; cái còn lại trao tận tay cho người bạn đời hiện tại yêu dấu nhất của đời tôi.

PHAN NI TÂN